

I Sam. 3

Ds. R. D. Anderson, laatst aangepast 13 november 2011

Aanwijzingen voor de liturgie:

Ps. 4: 1a & 2a

Ps. 43:1-5

L: 1 Sam. 2:12-36

Ps. 71: 6, 11, 12 (Vanuit Eli's perspectief)

T: 1 Sam. 3

Ps. 25: 5, 6 (Louter goedheid zijn God's paden voor wie leeft naar zijn verbond)

Ps. 71: 13, 14

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

Het verhaal aan het begin van het boek Samuël is zeer aansprekend. Je kan je makkelijk inleven met de mensen die daar beschreven worden. De grote vraag als je er over gaat preken is: Wat ga je er mee doen? Hoe behandelen wij wat de Here beschreven heeft als Gods Woord?

Deze dingen zijn geschied. Maar de bijbel is geen droog geschiedenis boek. Wat ons verteld wordt is verteld met een reden. Bij elke bijbeltekst moeten we stilstaan bij de woorden die de apostel Paulus ooit beschreven heeft in 2 Timotheus 3:16: *“Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust”*. Zodat een dienaar van Gods voor zijn taak berekend is, en voor elk goed doel volledig is toegerust.

Nu is voor ons de grote vraag: Waarom wordt juist dit verhaal in Gods woord verteld? En je kan, als je er goed over nadent, verschillende kanten mee uit.

Je hebt mensen die er hélemaal van doordrongen zijn dat heel de bijbel Christus verkondigt. Dus elke bijbeltekst moet in de eerste plaats met Jezus Christus te maken hebben.

Dan heb je mensen die naar zo'n geschiedenis als die van Samuël kijken en hard bij zichzelf nadenken hoe ze als eerste Jezus Christus kunnen preken. Als je nadent over de roeping van de jonge Samuël en goed let op de woorden hoe het omschreven is, dan zie je bijvoorbeeld dat Lucas in het begin van zijn evangelie bijna precies dezelfde woorden gebruikt heeft bij de opgroeiende Jezus als hier gebruikt worden voor Samuël. *Hij groeide op in de Here en in de genade Gods.* (1Sam.3:19) Dat is precies wat Lucas ons vertelt van de opgroeiende Jezus (Luc.2:40). Moeten we hier dan preken over Samuël als de voorafbeelding van Christus? Ik denk, broeders en zusters, als je dat doet, dat je onrecht doet aan het verhaal in het oude testament. Want als je die aanpak hanteert eindig je met het oude testament als niets anders dan een allegorie van wat er in Jezus' leven heeft plaatsgevonden. En dat is niet de bedoeling.

Maar je kan ook naar de andere kant doorslaan, zoals anderen die hieruit preken, en dan proberen te identificeren met personen die omschreven zijn in dit verhaal. Wat rolt er dan als preek uit? Een prachtige bemoediging bijvoorbeeld voor kinderloze moeders: Zie je hoe de Here met het eenvoudige geloof van Hanna omgegaan is? Zij ging gelovig en nederig naar de tempel van God. Bad tot Hem, deed een gelofte, en kijk hoe de Here naar haar omkijkt. Zie je wel, als je gelovig en nederig voor de Here bezig bent, dan wordt je door de Here beloond. Het kan wel waar zijn, maar het is niet de reden waarom Hanna hier beschreven word in het begin van Samuël.

Je kan ook proberen een les te trekken van die jonge Samuël. Jongens in de kerk, wees zo trouw als Samuël trouw was in het werk van de Here . Zie je dat de Here je roept? En versta dan die roeping. Ga met Hem om. Dat is ook een mooie boodschap. Maar dan vergeet je helemaal dat de roeping van Samuël door God ook in zijn tijd erg bijzonder was.

Het gaat erom dat de Here gebruik wil maken van Samuël als profeet in Israël. Dan sta je voor de vraag: Hoe ga je om met zo'n geschiedenis uit Gods woord? Maar als je de context van het boek Samuël in ogenschouw

neemt zie je dat het erom draait dat de Here bezig is met zijn heilsplan voor zijn volk Israël. Heel het boek Samuël laat ons eigenlijk zien, hoe de Here met zijn volk omgaat, om uiteindelijk te bereiken wat hij wil, namelijk een koning die regeert over Israël naar God's hart, een koning die uiteindelijk wél een voorafbeelding van de Here Jezus Christus - onze koning zal worden, namelijk koning David. Daar loopt het boek op uit. En Samuël heeft een bijzondere plaats daarin. En daarom wil ik als thema de preek als volgt samenvatten:

Gods heilsplan voortgezet in Samuël

1) Het grote punt van het verhaal: De weg naar David

2) In de 2^e plaats zien we ook in dit verhaal dat wij leren om te gaan met God. Daarbij moeten we de boodschap niet vergeten die in zo'n bijbelverhaal aan ons meegegeven wordt en wel door **2 voorbeelden waar we uit leren:**

a. Gods genadebeloften zijn voorwaardelijk

b. Vroomheid zonder moedige verantwoordelijkheid is niet voldoende.

1) Gods heilsplan voortgezet in Samuël. Allereerst het grote punt: De weg naar David. Ik zei het al eerder: Deze geschiedenis wordt ons niet zomaar verteld. Een heleboel dingen zijn gebeurd in de loop van de geschiedenis van Israël. Maar alleen enkele dingen worden ons verteld en die dingen zijn van belang. In de eerste hoofdstukken van dit boek Samuël gaat het erom dat we zien hoe de Here God op een gegeven moment in Israël die jonge Samuël geroepen heeft om als profeet, richter en eigenlijk ook als priester in Israël te zijn. Maar ook als schakelpunt om als trouwe profeet juist de eerste koning aan dat volk te geven, dat was natuurlijk koning Saul, op de weg die leidde tot koning David. Dus in dat kader worden deze verhalen aan ons verteld.

We staan aan het begin van dit Bijbelboek, in de tijd van de richteren. De richteren van Israël. En u weet: *Het was een tijd waar ieder deed wat goed was in zijn ogen.* Zo staat het telkens weer aan het eind van een richter-periode in het boek Richteren. Opvallend is het dat in die periode de Here telkens weer een onverwacht zwakke persoon gekozen heeft om een deel van zijn volk te redden uit hun nood, als ze tot Hem riepen. Dan was de boodschap van zo'n richter telkens weer, dat je je ogen op God moest slaan. Op Hem, want van Hem moet je jou kracht verwachten. Met misschien een paar uitzonderingen waren het allemaal mensen waar je helemaal niets van zou verwachten, maar door God als held uitgeroepen zouden worden. Je krijgt bijvoorbeeld te maken met iemand die links was. Of met een vrouw nota bene. Je krijgt te maken met de jongste van een zeer onbekend gezin, en ga zo maar door. De richters zijn de meest onverwachte personen om op treden als helden. Maar toch roept de Here ze. En de Here geeft ze de kracht die ze nodig hebben.

Helaas dringt de boodschap niet tot het volk door. Telkens weer glijdt het volk weg in afgoderij, roept de Baäls aan. Ja aan het eind van het boek richteren is het zelfs in de tabernakel van de Here er zó slecht aan toe, dat de priesters, de zonen van Eli, niks met God te maken willen hebben, nee die verrijken zichzelf door het ambt. Het vlees dat aan de Here geofferd wordt, stelen ze voor zichzelf. Ze slapen met de vrouwelijke dienaars in de poort van de tabernakel.

En zo kan de Here straks zeggen: ze vervloeken mij. Ze hebben een zware schuld op zich geladen. Nee het verhaal gaat niet in de eerste plaats om een kinderloze vrouw, of om een oude priester. En zelfs niet primair, om de wandaden die gepleegd werden in de tabernakel. Het gaat er om dat de Here heel onverwachts gebruik maakt van die heel eenvoudige, gelovige Hanna. Om juist een kind voor zichzelf in de tempel te krijgen. Hanna had geen flauw idee wat met haar kind zou gebeuren, waarvoor zij gebeden had tot de Here. Zij was inderdaad een eenvoudig gelovige in Israël. Iemand die het moeilijk had. Ze wilde de Here dienen. Ze had een vreselijke positie. Ze was één van de twee vrouwen van Elkana. Maar niemand leek haar te begrijpen, niet eens haar man, die meende haar lief te hebben. Kan je je voorstellen hoe eenzaam zij zich gevoeld moet hebben?

Ze gaat naar de tempel om te bidden en de hogepriester beschuldigt haar dat ze dronken is! Maar de Here heeft haar gehoord. En de Here heeft een plan met het kind dat uit haar geboren wordt. En zonder om dat nou het hoogtepunt van deze geschiedenis te maken, mogen we nu zien dat de Here heel onverwachts buiten ons

weten om, gebruik wil maken van eenvoudige, gelovige mensen. Je hoeft niet groot te zijn in deze maatschappij. Je hoeft geen ambtsdrager te zijn om iemand te zijn waaraan de Here aandacht schenkt. Zo is het destijds gegaan met Maria en Jozef. Zij mochten de Here Jezus opvoeden. En de Here maakt ook gebruik van die oude Eli. Is het omdat Eli de hogepriester is destijds? Welnee. Ook niet omdat Eli richter was in Israël. Dat blijkt uit hoofdstuk 4. Toen Eli 58 jaar oud was had de Here God hem geroepen om richter te zijn in Israël. Weet u wat dat betekende in die tijd? U kent het boek Richteren. Dit betekent dat Eli door de Here werd geroepen om zijn volk te bevrijden uit de hand van zijn vijanden. Je moet je voorstellen dat Eli in zijn dagen ook krachtige daden heeft gedaan voor de Here en door God's kracht. Maar details daarvan wordt ons niet verteld. Dat is hier niet belangrijk.

Het grote punt voor de HERE is dat Hij Eli gebruikt om Samuël op te voeden op zijn oude dag. Kijk, als de Here je gebruikt en je een hoge positie geeft in de maatschappij, kan het allerbelangrijkste wat jij doet voor de Here, iets heel anders zijn dan wat uit menselijk oogpunt belangrijk is.

Als Eli sterft -en dat is maar hooguit een jaar of 2 na deze geschiedenis- dan horen we uit de geschiedenis dat hij 98 jaar oud is. Dus toen Samuël bij hem kwam wonen was Eli al dik in de 80. Het is inmiddels al jaren geleden dat hij voor Israël als richter moest optreden. Hij is nog hogepriester en dat blijft zijn ambt tot aan zijn dood. Maar waar het hierom gaat, is dat hij het voorrecht heeft om Samuël voor de Here op te voeden en groot te brengen. Want uiteindelijk zal de Here Samuël roepen om Eli op te volgen. Samuël wordt profeet. Samuël zal ook richter worden in Israël. En Samuël zal degene zijn die de geschiedenis van God met zijn volk verder brengt.

Ja, zo zie je hoe de Here de weg van een mens een totaal andere richting kan geven in de geschiedenis.... hoe de Here gebruik maakt van mensen terwijl ze het zelf helemaal niet in de gaten hebben. En dat is iets dat de Here vandaag nog altijd kan doen. Hier doet hij het om voortdurend Zijn heilsplan uit te werken, dat uiteindelijk naar de komst van de grote koning Jezus Christus leidt.

Maar zoals ik zei: Uit deze geschiedenis mogen we ook verder leren over onze omgang met de Here God. Als je dit leest mag je de Here in de eerste plaats danken, danken dat de Here zo met een weerspanning volk is omgegaan en toch doorging naar het moment dat Jezus Christus gekomen is als onze Koning en onze Heiland. Maar we hebben te maken met dezelfde Gods als Samuël, Elkana, Eli en Hanna mee te maken hadden. Uit deze geschiedenis mogen we een aantal leerzame punten halen waarvan ik twee heb uitgekozen:

2a Hierdoor leren wij omgaan met God door te zien dat Gods genadebeloften voorwaardelijk zijn.

We hebben gelezen uit hoofdstuk 2. Ooit heeft de Here God aan Eli's voorvaders een belofte gedaan: *Er kwam een man Gods tot Eli en zeide tot hem: Zo zegt de HERE: heb Ik Mij niet duidelijk aan het huis uws vaders geopenbaard, toen dit in Egypte aan het huis van Farao onderworpen was? (2:27)*

Hij had de Levieten; Mozes en Aaron, destijds geroepen. En Mozes mocht het zijn, die het volk uit de slavernij leidde. Eli is natuurlijk ook een Leviet. Moses hoort bij zijn voorvaderen. En dan staat er: *Uit alle stammen uit Israël heb ik jou voorouders gekozen om priester te worden.*

Toen Israël bij de Sinai was, waren het alleen de Levieten, die na de geschiedenis van het gouden kalf voor de Here opgekomen waren, en de Here heeft daarom de Levieten uitgekozen om voortaan voor Hem te dienen als priesters in de tabernakel. Voorouders van Eli. Maar nog meer dan dat. Kijk naar vers 30: *Wel nu, zegt de Here de God van Israël, ooit heb ik plechtig verklaard (met ander woorden: gezworen) dat jouw familie, dit wil zeggen de familie van Eli – want hij stamt van Aaron's zoon Itamar af – dat jou familie mij terzijde zal staan. Met andere woorden: zijn tak van de familie van Aaron zal het hogepriesterschap verkrijgen. Dit was heel bijzonder want eerst was er na de dood van Aaron een ander tak van zijn familie gekozen om het hogepriesterschap uit te voeren. Het duurde een paar generaties eer de Here de belofte aan Eli's voorvaders waarmaakte, dat het hogepriesterschap aan hen zou horen. Toch was het eindelijk wel zo ver en die belofte werd gegeven als een belofte tot in eeuwigheid. En wat zien we nu? De Here zegt: Na wat er nu gebeurd is met jouw zoons kom ik daarop terug.*

Die belofte van de Here was voorwaardelijk. Ik geef je een geweldige belofte, zegt de Here, maar je moet me dan wel in geloof volgen. Een ander voorbeeld hiervan lezen we in Genesis 15: De verbondssluiting met Abraham. De Here had Abraham geroepen om naar de sterren te kijken. Zo groot zal uw nageslacht zijn. De

Here verzegelde die belofte door met een vurige fakkel tussen de stukken vlees van dode dieren door te gaan. Een pad van bloed is dat. De Here zweert: ik zal mijn belofte gestand doen, voor jou nageslacht Abraham. Maar ook die belofte was en is voorwaardelijk. De Here God heeft in Genesis 18 die belofte weer samengevat (vs 18 & 19) : *Abraham immers zal voorzeker tot een groot en machtig volk worden en met hem zullen alle volken der aarde gezegend worden; want Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou, dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des HEREN zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen, opdat de HERE aan Abraham vervulle wat Hij over hem gesproken heeft. Er hing een voorwaarde aan.*

Begrijp me niet verkeerd. Als God tot ons komt met een belofte, zo'n wonderlijke belofte, dan is dat enkel uit genade. We hebben dat niet verdient. En God komt tot ons. We zijn geen gelijkwaardige partners van God. Hij komt tot ons. Hij schenkt de belofte. Hij verwacht van ons een dankbaar geloof.

Hij verwacht wederliefde tegenover de liefde waarmee Hij tot ons komt met een belofte. Dit was dan ook de belofte in deze geschiedenis.

Ooit – zegt God tegen Eli – was ik naar jou gekomen met een belofte, dat jouw familie het hogepriesterschap mag uitoefenen tot in eeuwigheid. Maar je hebt er een potje van gemaakt en het is je eigen schuld en daarom kom Ik daarvan terug.

En wat denk je van de belofte die wij van de Here krijgen, als we ten doop gehouden worden? Dan zegt God – louter uit genade en louter uit die liefde waarmee Zijn Zoon Jezus Christus aan het kruis voor ons gestorven is – Jij mag mijn kind zijn. Ik verzegel deze belofte met het water van de doop dat op je hoofd komt. Een geweldige belofte, maar de Here verwacht dan wel dankbaarheid en geloof, als je tenminste die belofte gerealiseerd wil zien in volledige vergeving van zonde, volledige verzoening met God zoals Hij dat heeft beloofd.

Laten we er dan geen potje van maken door er achteloos mee om te gaan of door het te negeren, of te doen alsof wij daar automatisch recht op hebben. Dat is helemaal niet waar. Een geweldige belofte is het en een kans om de Here de dank daarvoor te brengen. En we weten toch als we de Here danken: Hij geeft daarvoor de kracht en de sterkte. Dat heeft Hij beloofd. Als je tot hem bidt, dan wil hij het geloof schenken en wil het geloof doen groeien. Hij wil je helpen en al de kracht schenken die je nodig hebt in de strijd tegenover de oude mens; tegenover de satan. Het is niet alsof je helemaal aan jezelf overgelaten wordt, wanneer God tot je komt met een belofte, maar het geloof en die dankbaarheid vraagt Hij wel van ons.

2b In de 2^e plaats, als je goed kijk naar deze geschiedenis dan zie je ook dat er een goede en een verkeerde vroomheid kan zijn voor de Here. Ik heb het zo samengevat: **Vroomheid zonder moedige verantwoordelijkheid is niet genoeg.**

De eerste keer, toen ik het verhaal las om mij voor te bereiden, had ik de neiging behoorlijk medelijden te hebben met Eli. Het is toch akelig voor die oude man. Zo'n oude man, ooit geroepen als richter voor de Here, krachtige daden voor de Here gedaan, hij wil trouw blijven als hogepriester. En dan heb je te maken met die zonen, die volwassen zonen, die een potje maken van hun priesterdienst en nu krijgt Eli er de schuld voor van de Here. Jij hebt daar niets aan gedaan. Ja wat kan hij dan doen als oude, stokoude vader?

Hij had het toch tegen zijn zoons gezegd in Hoofdstuk 2? Wat ze deden was helemaal fout. Daarom konden ze verwachten dat de Here zijn oordeel over hun zou brengen. Wat meer had hij kunnen doen als vader? Je kan gelijk aan jezelf denken of aan mensen die je kent, mensen waarvan hun kinderen het verkeerde pad gekozen hebben.

Ja, wat moet je dan denken. Ben ik dan schuldig voor de zonden van mijn kinderen? Wij dragen als ouders altijd een bepaalde verantwoordelijkheid. We mogen altijd vergeving vragen voor de fouten die we bijvoorbeeld in de opvoeding hebben gemaakt.

Maar we leren toch ook uit Gods woord dat die verantwoordelijkheid op een gegeven moment komt te vervallen als de kinderen uit huis zijn en hun eigen gezin gaan stichten?

Als je dit verhaal op de vader-en-zoon relatie laat slaan dan zie je het verkeerd. Vergeet niet, broeders en zusters, Eli is niet alleen vader van Chofni en Pinechas, hij is hogepriester van het volk. Hij is nog steeds richter in Israël. Als hogepriester is hij ook diegene die de eindverantwoordelijkheid draagt voor alles wat er in de tabernakel van de Here gebeurt. Hij is oud geworden, hij doet niet zo veel meer in de tabernakel. Hij zal niet meer de kracht daarvoor hebben gehad. Hij kon amper zien. Maar hij wist wel wat zijn zonen deden! En hij had de macht en het gezag om zijn zoons uit het priesterambt te zetten, en dat deed hij juist niet! We weten niet precies waarom. We weten wel dat er in die tijd geen sociale voorzieningen waren voor oudere mensen. De sociale voorziening voor de oudere mensen lag geheel bij de oudste zoon. Was Eli misschien bang om van zijn oudste zoon te vervreemden op die manier? Dat weten we niet.

In ieder geval weten we wel dat hij zijn eigen zonen niet durfde aan te pakken. Behalve dan, dat hij duidelijk liet merken dat ze verkeerd deden. Dat neemt de Here hoog op. Want Eli had het recht om zijn zoons uit het ambt te zetten. Bovendien had hij de plicht om dat te doen. In vers 13 van onze tekst zegt het woord van God letterlijk dat wat Eli's zoons deden, niets anders is dan het vervloeken van de Here. Ze eigenden zichzelf de eigendommen van de Here toe. Het is zonde tegen het eerste gebod. En dat blijft niet ongestraft.

Zij moesten weten en wij moeten weten dat er een jongste dag, een dag van oordeel aankomt. Ook in de maatschappij van Israël had God bepaald wat er zou gebeuren als iemand het eerste gebod overtreedt, dus als iemand het eigendom van de Here zich toegeëigend had. Ze wisten heel goed wat er ooit met Achan was gebeurd en met zijn gezin. Achan had gestolen wat aan de Here geschonken was uit de buit van Jericho. Als je het eerste gebod overtreedt, die van de ban, dan wordt je zelf "ver-ban-d". Dus alles wat aan jou behoorde, zal dan aan de Here behoren. Voor mensen gold de doodstraf en de verbranding van het lichaam als levend brandoffer. En zo stierf niet alleen Achan, maar ook zijn vrouw en kinderen.

Maar er was wel een verschil, een groot verschil tussen Achan en Chofni & Pinechas, namelijk dit: bij Achan was het zonde van het moment. Een moment van begeerlijkheid, én aan Achan werd door Jozua kans gegeven om zijn schuld te bekennen en vergeving te vragen en uit te kijken naar het eeuwig leven dat de Here aan zijn volk belooft heeft, ondanks de maatschappelijke straf die hij als persoon moest doorstaan. Bij Chofni en Pinechas is het zonde met *Opgeheven Hand* zoals we in de statenvertaling lezen in Num 15:30, *moedwillig* dus! Met andere woorden: zonden waardoor je willens en wetens tegen God ingaat en er helemaal geen sprake is van berouw of van een wil om er op terug te komen en vergeving te vragen. Dan zegt de Here: het is voorbij. En je ziet ook dat de Here dat onderstreept als Hij zijn strafmaatregelen aankondigt tegen de familie van Eli:

Dit gaat niet veranderd worden, hier is geen voorwaarde aan verbonden. Hun zonde is zó groot in zijn ogen. Dit gáát gebeuren, geen enkel brandoffer of zondoffer kan hiervoor verzoenen. Net als in de wet staat. Pleeg je zonde met *Opgeheven Hand*, willens en wetens, zonder berouw er over te hebben?, dan is er geen offer in de wereld die daarvoor kan verzoenen. En inderdaad, als je verder leest in de geschiedenis zie je dat, dat oordeel van de Here uitgevoerd is. De dood van Chofni en Pinechas, de oorlog met de Filistijnen, maar ook is uitgekomen wat gezegd is tegen Eli, dat geen enkele nakomeling van Eli oud zou worden. Zijn kleinzonen verrichtten de priesterdienst voor een korte tijd totdat Saul aan de macht kwam.

Want toen Saul achter David aanging, kwam hij op een gegeven moment bij de tabernakel in Silo, waar David geholpen werd, en Saul vermoordde op dat moment alle priesters. Wie denk je, stond daar priesterdienst te doen? Niemand anders dan het nageslacht van Eli.

En later, in de tijd van koning David wordt uiteindelijk het hogepriesterschap van Eli's nageslacht ontnomen en aan een andere tak van de familie gegeven. De tak van Zadok. Maar wat we hieruit leren, broeders en zusters, is dat de Here van ons verwacht, als Hij aan ons een bepaalde verantwoordelijkheid geeft, dat wij deze ook daadkrachtig uitvoeren.

Wat was hier de zonde van Eli? Hij bleef vroom, hij wist wat verkeerd was en hij durfde mogelijk ook nog te zeggen wat verkeerd was, maar hij was niet *daadkrachtig*. Terwijl hij wel daadkrachtig had kunnen zijn. De Here had hem tot richter en hogepriester aangesteld.

En wat leren wij hieruit? Het is niet genoeg om te zuchten en vroom op te merken dat anderen om je heen alles verkeerd doen. Het is een valse en een verkeerde vroomheid. In het slechtste geval, is het gewoon maar

geklets. Als je daadwerkelijk denkt dat de mensen om je heen alles werkelijk verkeerd doen, dan ga je toch op de persoon af, en volg je de raad van niemand anders als onze Here Jezus Christus.

Wat zei Christus tegen zijn discipelen in Matt 18? *Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen.* Als hij zich bekeerd, heb jij je broeder gewonnen en niemand anders hoeft het te weten. Als het niet lukt neem je een of twee getuigen mee, als dat niet lukt dan vertel je het aan de hele gemeente. Dat is onze plicht. De plicht van iedereen in de gemeente! Dat we voor de eer van de Here opkomen want zonde die onverzoend blijft met de Here is een bedreiging, niet alleen voor de betreffende persoon, maar ook voor de hele gemeente. En laten we toch de liefde van de Here Jezus zien door in liefde de mensen terug te roepen van hun verkeerde wegen? Dat maakt je daadkrachtig. Geen vroom gekletst over die andere persoon. Over wat zij allemaal aan het uitspoken zijn. Echte vroomheid is daadkrachtig. En zo is het ook in het kerkelijke leven. Je kan niet volstaan met het bekritisieren van: de kerken zus en de kerken zo. Als je werkelijk meent dat de kerken het verkeerd doen dan moet je mans genoeg zijn om er actie van te maken. Het ook echt aan te kaarten. En er wat van te zeggen en consequenties er van te laten komen. Laten we uit dit verhaal dan ook een rechte en terechte waarschuwing ter harte nemen. We hebben met dezelfde God te maken. Een God van genade en van barmhartigheid.

Dat moeten we tot slot niet vergeten: Een God die zóveel genade en liefde heeft. Die zóveel geduld had met het volk Israël. Die Samuël tot zijn dienst roept en gebruikt om verder te gaan met dat volk om er voor te zorgen dat de verlossing doorgaat. Een God die Jezus Christus naar de aarde stuurde, een God die wij mogen dienen en eren.

Laten we dat van harte doen uit wederliefde voor hem.

In verwachting van Gods onmisbare zegen op ons leven.

Amen.